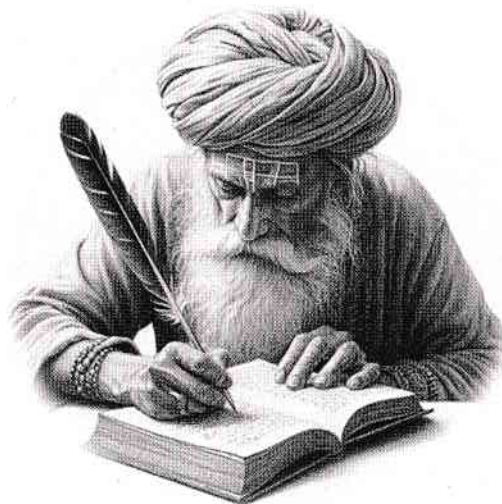

LBRIS

We know
books

Marius Albert Neguț

ȘOAPTELE URII

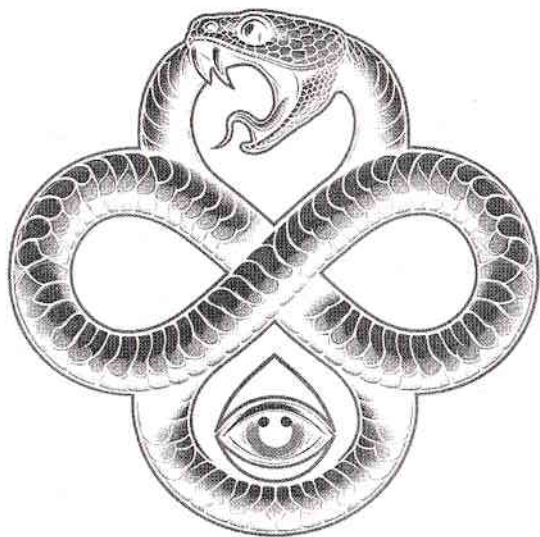

EDITURA PENTRU ARTĂ ȘI LITERATURĂ
București, 2025

Sunt o corabie fără cârmă, pe un ocean fără țărături.

Sunt abur împrăștiat de vânt.

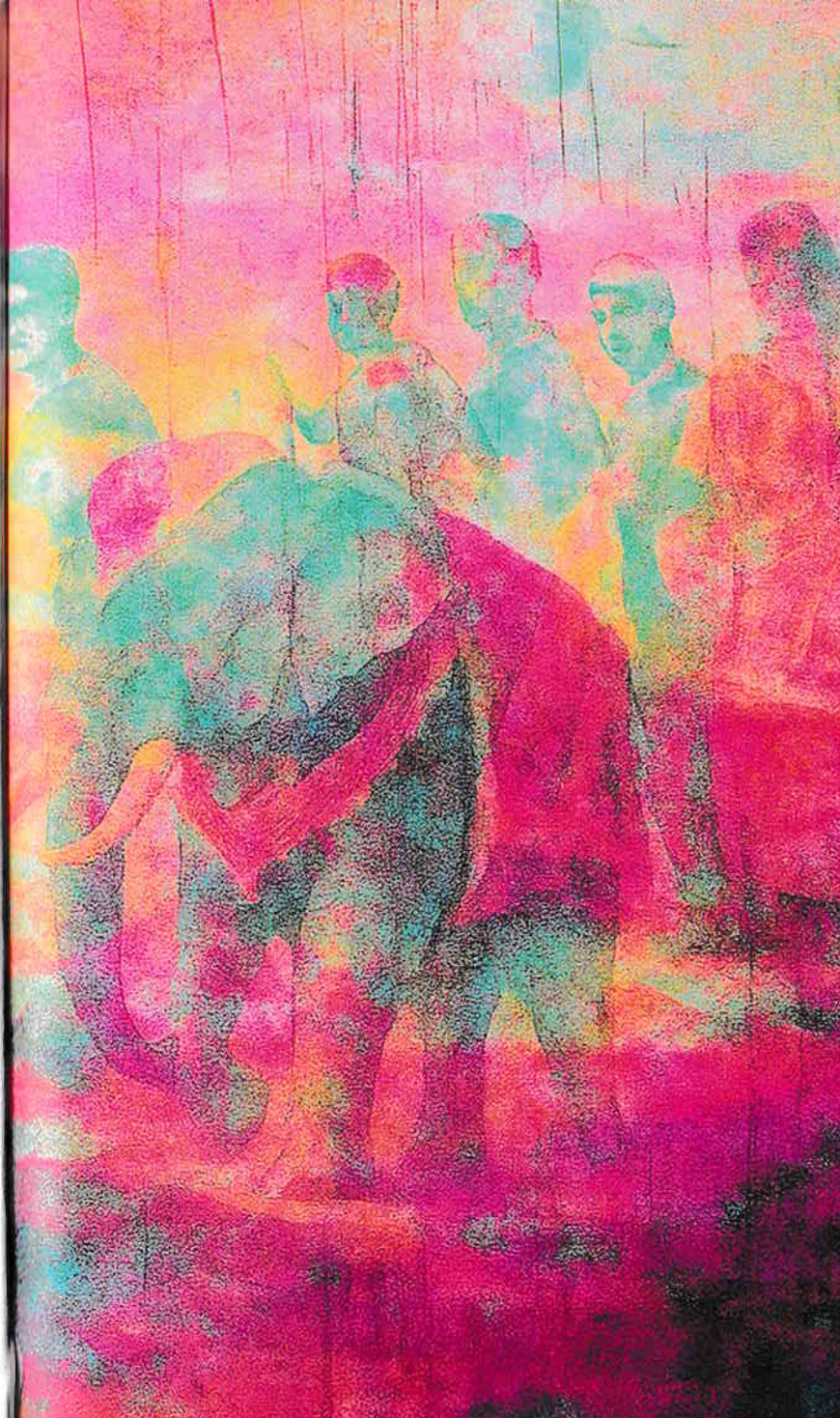
Sunt... neființă...

Cuprins

Hulita	5
FLUTURELE LUMINII DE PE FLOAREA DE LOTUS	25
Biruitoarul Lumii	27
Floarea de lotus	44
O noapte cu numele tău	53
Încălcarea dharmei	64
Lupta Padmei	70
Sacrificiul	83
Dincolo de capătul disperării	94
Cum îi va fi karma... ..	106
Răsplata pocăinței	110
UN ÎNGER ÎN INFERNUL VIETII	115
Sub Pod	117
Fericirea din gunoaie	127
Pânda lui Dveș	135
Impura	148
Revanșa lui Dveș	157
Pedeapsa zeilor	169
Puterea fără margini a urii	183
O lume fără caste	196

RĂSPÂNȚIA KARMEI	203
Pe râul vieții, spre moarte.....	205
La răspântie.....	217
Pe drumul răzbunării	234
Gașeșa alege prin Vayu	247
Taina lui Rajendra	257
Sub umbra lui Yama.....	273
Întoarcerea acasă	284
LUMINĂ ȘI ÎNTUNERIC	301
Nepătrunse sunt căile karmei	303
Conștientizarea.....	306
Confruntarea.....	314
Înaintând spre trecut.....	323
Deziluzia unui vis împlinit	334
Sfârșitul e doar un alt început	341
Blestemul Padmei.....	343

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
NEGUȚ, MARIUS-ALBERT

Șoaptele urii / Marius-Albert Neguț.

- București : Editura pentru Artă și Literatură, 2025

ISBN 978-630-6635-43-6

821.135.1

© Toate drepturile asupra acestei ediții sunt rezervate.
Această carte nu poate fi reprodușă parțial sau total,
prin fotocopiere, înregistrare sau prin orice alt mijloc,
fără permisiunea în scris a Editurii pentru Artă și Literatură.

Copyright © Marius Albert Neguț, 2025
Toate drepturile rezervate

Editor: Violeta Borzea
Redactor: Liliana Scarlat
Copertă: Loredana Dumitru

ISBN 978-630-6635-43-6

Hulita

Iazma

Am căutat dintotdeauna să mă dumiresc asupra a ceea ce sunt. La un moment dat, pe un pergament mai vechi decât mine găsit în oblâncul unui siluitor, am deslușit un text. Era scris în limba celor ce acum se închină Lui, convingși de săbiile cruciaților.

„Ai vrut să-mi fi egal, și-am dat de pământ cu tine și cu toți îngerii care te-au urmat! Mi-ați fost luceferi, dar veți arde cu toții în iad, în focul cel veșnic!“

Înțelesul din slove m-a tulburat. Deci sunt un înger izgonit din cer, iar iadul este aici, pe pământ, loc unde Lucifer, stăpânul meu, domnește! Aerul care îmi umple pieptul e un ecou al cerului pierdut, iar aripile, pe care le ascund sub piele, ca pe un păcat, o amintire vie a zborului de altădată și a căderii brutale.

Amenințarea flăcărilor perpetue m-a lăsat indiferentă; pământul mă frige oricum, la fiecare pas. Și-apoi, arsesem deja odată, demult, pe când eram doar o femeie slabă ce mă închinam Lui, așteptând, prostește, protecție divină.

De ce-aș mai asculta acum de El, când bărbatul care m-a transformat în ceea ce sunt purta pe piept o cruce?

Am citit mai departe cu aceiași ochi ce văzuseră odată lumina pură, dar care acum disting doar umbrele și diformitățile care cutreieră nestingherite pământul:

„Căci tot ce este în lume, nu este de la mine, ci-s pofta ale oamenilor. Împărăția mea este în ceruri, iar îngerii mei nu-s pe pământ, ci-mi stau alături!“

Deci pe pământ au mai rămas doar diavoli, ca mine, pe care-i pot ucide după pofta inimii. Și-atunci de ce, în loc de mulțumire, primesc numai ocară? De ce îmi este numele hulit, când oricine dintre cei care aruncă cu pietre, să fi trecut prin ce-am trecut eu, ar fi urmat aceeași cale?

Enno

Vântul care mă forța să înaintez cu ochii mijii îmi umplea nările cu miros de pământ reavăn și de vegetație moartă. Niciun sunet de viață nu tulbura această pustietate, doar volbura gemea printre ramuri ca un suflet pierdut.

Ținutul pe care îl străbăteam părea lipsit de viață, în ciuda copacilor desfrunziți, cu ramuri înălțate spre cer, parcă a rugă. Răzbisem cu ușurință șesurile și, de ceva vreme, înaintam printre dealuri copleșite de pădure, tot căutând drumul pe care-l știam străpungând munții ce se zăreau departe. Din când în când, prin poienile dintre crânguri, printre stropii de ploaie mărunți și deși ca păcla,

de la înălțimea murgului meu, puteam zări așezări stranii, formate din movile din care, dacă nu ar fi răzbătut spre văzduh, la fel de plumburiu precum acesta, fumul, nici n-aș fi zis că adăpostesc oameni, ci cărțițe uriașe. La întrebarea mea mai mult gestică – o indicare cu degetul și o ridicare din umeri a nedumerire –, robul ce mă însoțea, care mă costase doar un obol¹, îmi scuiase printre dinți cuvântul *bordeie*. Le-ar fi putut spune oricum, căci pentru mine tot mușuroaie erau...

Îl acceptasem de la cel care mi-l vânduse – un munte de om cu care mă târguisem cu mâna înțeleștată pe pumnal – cu gândul că voi avea cu cine schimba un cuvânt. Însă, de ieri, de când mă pricopsisem cu el, mă convinsesem de faptul că robul ori nu știa, ori nu voia să vorbească. Să nu-l fi auzit îngânând din când în când în urma calului meu cântece ciudate, în timp ce-și târâia picioarele desculțe prin nămol, aș fi crezut că uitase graiul, precum Dumnezeu, după cum bine vedeam, îl uitase pe el.

Veneam de departe. Luptasem contra necredincioșilor – căci aceasta îmi era meseria – pentru un pumn de galbeni. Îi învinsesem, după care, întreaga vară și-o bună bucată din toamnă hăituisem, prins într-o oaste de strânsură, supraviețuitorii măreței înțeleștări, tăind continuu la păgâni, întru gloria nepieritoare a Domnului. Totuși, la gândul iernii care sta să vină, socotind că-mi ajung și banii și lupta, încropisem un mic grup de teutonici ca mine și

¹Jumătate de dinar

pornisem spre Alzener Stuhl¹, loc unde un frate al meu era ales *gräve*², cu gândul de a mă stabili acolo.

Din patru inși vânjoși, viteji cu toții și înarmați până în dinți, am rămas doar eu. Primii doi, Torht și Oswald, au căzut într-un crâng în care ne oprisem pentru a ne potoli foamea, străpunși de săgeți venite de niciunde, slobozite de ființe prea lașe pentru un atac direct, probabil achingii scăpați ca prin miracol de furia sârbilor. Am fugit alături de Edwin, spre rușinea noastră și amarul meu regret, fără să ne putem ajuta tovarășii. Horcăitul lui Torht – din beregata căruia am apucat să văd sângele curgând odată cu viața – și strigătul de moarte al lui Oswald mă bântuie și acum.

Pe Edwin, care nu apucase să încalce pe calul lui, l-am purtat pe murgul meu până când vietatea s-a prăbușit aproape sfârșită. Îmboldiți de teama de a nu pierde calul, am făcut tabără pe malul râului pe care înaintam pentru a avea de unde ne astâmpăra setea. Istovit și flămând, am adormit cu capul pe grumazul armăsarului, rugându-mă la Cel de Sus să nu mi-l ia și pe el, cel puțin nu aici, în pustietatea asta în care oamenii, după ce că erau atât de rari, păreau sălbăticiuni întrupate din zloată. Când m-am trezit, cineva îngâna o litanie în saxonă, gura-mi era uscată ca iasca și tremuram din tot corpul. Cu ochi tulburi, mi-am

¹ Alzener Stuhl (Scaunul Alțâna), fostă unitate administrativă a sașilor transilvăneni, avea reședința în localitatea Alțâna (germ. Alzen), județul Sibiu.

² Gräve (germ. Graf) era conducătorul ales al unei comunități săsești, cu atribuții judiciare și administrative, funcție devenită ulterior ereditară.

întrezărit murgul cum se adapă și am mulțumit Cerului. Apoi l-am văzut și pe Edwin – zăcea chirchit în propria vomă, bolborosind continuu vorbe fără sens, în care numele Domnului se amesteca cu înjurături și îndemnuri icnite la luptă. Ah! Câți dintre camarazii mei nu sfârșiseră astfel, ocoliți de tăișul săbiilor, dar ajunși de mult prea neîndurătoarea moarte neagră¹!

Zile întregi, răstimp obositor în care am reușit totuși să-mi apropiu munții, am călărit terorizat de gândul că mă voi trezi în zori, precum Edwin, cu mințile tulburate de febră, vărsându-mi mațele și-apoi murind singur, atât de departe de ai mei. O ploaie câinească m-a însoțit ca o piază rea, făcându-mi nopțile insuportabile și împiedicându-mă astfel să prind puteri. Zorile mă găseau din ce în ce mai epuizat, fără pic de elan în a-mi continua drumul, întins în clisa care înlocuise de mult rocile. Tot Dumnezeu, Atotorânduitorul, mi-a scos în cale o așezare mică și murdară, ca toate cele în care trăiau ai locului, a căror limbă abia dacă o pricepeam.

Pe măsură ce înaintam printre adăposturile lor sărăcicioase, oamenii se ascundeau din calea mea precum jivinele. La un moment dat, am chemat cu glas puternic pe cineva, căruia să-i cer hrană și îndrumare. Disperat, deși mă chinuiam să nu-mi arăt slăbiciunea, am desprins de la brâu punga cu bani și am scuturat-o ademenitor.

Clinchetul monedelor a iscat curajul unui bărbat pe care straietele mițoase îl arătau a fi *schäfer*². Omul s-a

¹ Ciumă

² Păstor (germană)

apropiat de mine ținând în fața lui, legat de-o frânghie, ca un câine, un *zigeuner*¹. Deși cei din seminția asta întunecată însoțeau demult oastea păgânilor, fiindu-mi cunoscuți prin urmare, prezența unuia aici, atât de departe de Balcani, m-a uimit.

Cu mâna pe pumnal, am zvârlit la picioarele uriașului un obol și i-am cerut brânză și lapte. Cu un gest simplu, care m-a lăsat fără răspuns, namila mi-a pus în mână streangul de care sta legat robul, apoi, nu înainte de a ridica moneda, a dispărut printre bordeie, de unde a revenit cu o traistă plină cu de-ale gurii.

M-am chinuit din gesturi să-l întreb unde mă aflu, reușind doar să isc mirarea bărbatului care, la un moment dat, dumirit parcă, și-a îndreptat un deget spre nămol și a rostit:

— D-aci!

Întrucâtva mândru, deși n-avea temei, s-a indicat apoi pe sine, după care pe ceilalți dimprejur, fiindte atât de pline de glod, că-mi păreau întrupate din acesta. Noi, d-aci! a continuat.

Nu asta mă interesa.

Am insistat și, într-un final, cu chiu, cu vai, omul mi-a arătat cu mâna o direcție anume și a rostit apăsător:

— Ții-n deal.

— *Ziegenthal*²? m-am bucurat cu măsură, dat fiind că, netrecând încă munții, nu aveam cum să mă aflu atât de aproape de locul cu pricina.

¹ Țigan (germană)

² În momentul de față localitatea Țichindeal, județul Sibiu

— Ții-n deal... Ții-n deal..., a repetat el, după care s-a făcut nevăzut, refuzând cu un gest să primească înapoi capătul frânghiei de care anina robul.

Am priceput că am cumpărat și omul deodată cu hrana. Cam după un ceas de mers, am vrut să-l alung pe amărât, dar el, tăcut și cu capul plecat, a continuat să se țină pe urmele mele, ca o umbră.

Când înserarea a îndrăznit să iasă din pădure, am căutat un loc propice înnoptatului. Semn că nu era chiar prost, robul s-a apucat să culeagă vreascuri, lucru de ajutor, pentru că îmi oferea timp să-mi priponesc și ușurez de poveri calul. Tot el a făcut și focul, scăpărând din amnar cu o îndemânare care mi-a stârnit invidia.

Mi-am îndestulat pântecul, după care am zvârlit resturile ciudatului meu însoțitor, uimit că el nu se dezvărăse încă de laț. I-am remarcat statura, zveltă, dar musculoasă, și m-am îngrijorat, căci mi s-a părut a fi mai puternic decât îl crezusem la prima vedere. Privindu-l de-acum cu atenție, am observat că barba și lațele lui mă înșelaseră, arătându-mi-l mai bătrân decât era în realitate. Am încercat să-l descos asupra vârstei reale și a locurilor de unde se trage. M-am lovit însă de tăcerea lui – omul nepărând a-mi înțelege nici vorbele, nici gesturile, deși ochii, vii și iscoditori, îl arătau a fi inteligent.

Neliniștit de tovarășia lui, am petrecut noaptea cu toate simțurile treze. De parcă frigul n-ar fi fost de ajuns, pe lângă urletele surde ale lupilor – care mă făceau să cred că va ninge – a trebuit să-l țin sub observație și pe cel care,

deși părea a fi supus, la adăpostul întunericului mă putea fura sau mai rău... Prin urmare, m-am trezit mai obosit decât la culcare, înfometat și cu chef de arțag.

Am vrut din nou să-l gonesc pe cel din cauza căruia nu mă putusem odihni, dar mi-am adus aminte că urma să trec munții, lucru anevoios, drept pentru care nu avea rost să mă lipsesc de ajutor doar dintr-o temere fără prea mare temeii. Prin urmare, zorit de dorința de a ajunge odată la fratele meu și, în general, la civilizație, mi-am strâns calabalâcul în grabă, apoi am încălecat și am pornit la drum.

Înaintam deja de multe ceasuri prin hățișuri prin care cu greu găseam o potecă. Terenul, din ce în ce mai abrupt și pietros, în cele din urmă m-a forțat să descalec. Ploaia ascundea soarele, dar știam că ne găsim la amiază, căci orologiul meu intern, reglat în anii de viață cazonă, nu mă înșela niciodată. Totuși, nu recunoșteam locurile și astfel nu reușeam să găsec drumul folosit de negustorii neamului meu pentru a coborî spre țara celor d-aci.

Eram urmat de *sklave*¹, care se ținea după mine dovind o vigoare demnă de laudă. Înaintam cu greu printr-o *sihlă*² care trăda prezența umană, când, ca o dovadă în plus, am putut vedea gonind spre noi o haită de animale scheletice care urlau a foame. Robul, semn că era și curajos, a înșfăcat un retevei și a frânt cu el zborul unei fiare care-i căuta beregata. Nefiind prima oară când eram atacat de

¹ Slav (germană)

² Loc defrișat pe care au crescut tufișuri

câini – însoțitori dintotdeauna ai oamenilor în războaie –, am sărit în șa și mi-am îndemnat din frâu armăsarul să-i joace în copite. Am izbit continuu cu ghioaga, sfărâmând țeste, până când am reușit să-i pun pe fugă, în cor lugubru de chelălăieli.

— Unde sunt câini, sunt oameni, i-am spus robului, mai mult pentru a-mi auzi vocea, decât pentru că aș fi sperat vreun răspuns.

M-am bătut cu pumnul în piept și mi-am rostit numele: Enno, apoi am îndreptat spre el degetul, poruncindu-i să facă același lucru.

— Jai! a răspuns, arătându-se pe sine.

I-am făcut semn să mă urmeze și am pornit în direcția în care se retrăsese haita. Jai n-a crâcnit. Cred că-l voi ține pe lângă mine, căci pare îndrăzneț și destoinic. Bănuiam că voi da tot de-ai locului, căci doar de ei aveam știre că trăiesc ascunși prin păduri. Nu m-am înșelat. Dincolo de un desiș pe care, pentru a-l străbate, a trebuit să descalec din nou, într-o rariște, am putut desluși bine cunoscutele mușuroaie, nu multe, semn că nici comunitatea care le locuia nu era numeroasă.

Am auzit urlete și am crezut că acestea aparțin potăilor pe care le pusesem pe fugă. Am deslușit apoi, cu surprindere, un glas strident de femeie, însoțit de altele mai vagi și parcă mai grave.

Am încălecat năpristan¹. Cu precauție, mi-am mânat calul pe poteca dintre bordeie, căutând cu privirea sursa

¹ Fără întârziere

urletelor. Abia acum câinii s-au pus pe lătrat, mărind vacarmul, dar ținându-se la distanță. Datorită lor, m-am putut apropia pe nevăgare de seamă de ceata băștinașilor, care nu încetau a slobozi lamentări stranii. Ceea ce am văzut m-a făcut să scot sabia. Pe sol, cu desăvârșire goală, țintuită de mâini și de picioare de patru bărbați, o tânără urla gutural, zbatându-se din răspuțeri pentru a scăpa din strânsoare. Un bărbos în straie cernite tocmai sălta un țaruș pentru a i-l împlânta în piept.

Îngrozit, am slobozit un strigăt de luptă. Mi-am cabrat murgul și, dintr-un salt, am ajuns lângă *bärtig*¹. Când m-a văzut, bărbatul a aruncat țarușul și a întins un deget, acuzator, spre ființa de sub el.

— Hulita! a apucat să bolborosească, înainte ca eu să-i crăp țeasta dintr-o singură lovitură.

Mi-am șters de pe față creierii spurcatului și am săltat în șa tânăra, apoi am izbit cu pintenii coastele murgului.

Mă întorceam de la război, de unde niciun suflet nu revine neterfelit. Laolaltă cu tovarășii de arme siluisem nenumărate femei, căci nu întotdeauna îmi permisesem să cumpăr dragoste de prin căruțele curvelor care însoțeau oastea. Totuși, trecuse ceva timp de când nu mă mai bucurasem de atingerea uneia, iar acum țineam în șa o fată care isca în mine doar gânduri păcătoase. Îi simțeam goliciunea întru totul – fesele ei se frecau de interiorul pulpelor mele. Bărbăția mi se întărise și mă înnebunea cu încordările ei.

¹ Bărbos (germană)

Nu mai priveam demult înainte, căci ochii mi se lipiseră de sânii ei – cărora frigul le întărise sfârcurile –, pe care îi puteam vedea cum tresaltă în ritmul trapului.

— Ți-e rece? am întrebat-o aiurea, pe limba mea, mai mult pentru a-mi goni tulburarea.

— *Nicht!* mi-a răspuns neașteptat, lăsându-mă fără grai, după care m-a privit peste umăr cu ochii ei întunecați. Du-mă departe!

Am mers ceva până să-mi aduc aminte de Jai. Nu m-am îngrijorat prea tare, pentru că nici greutatea din șa și nici terenul, în pantă și plin de hârtoape, nu-mi dăduseră voie a-mi zori prea tare calul. Totuși, oricât mi-am ascuțit privirea, n-am putut zări în urma murgului meu silueta lui smeadă, astfel că am oprit și mi-am rotit calul.

— Nu te întoarce! m-a rugat ea, cu disperare în voce.

— Șșș! am îndemnat-o să tacă, tot căutând a desluși pașii robului în zgomotele pădurii.

— Lasă-l! Mă ai pe mine..., mi-a șoptit, și buzele ei mi-au atins lobul urechii.

— Ne-am rătăcit, am îngânat, cu mintea amețită de înțelesul vorbelor ei. Vom înnopta aici!

Am descălecat fără prea mare tragere de inimă. Dacă n-aș fi făcut asta aș fi posedat-o acolo, în șaua calului, cu voia sau fără voia ei. I-am întins mâna, pentru a o ajuta să coboare. Când a făcut-o, s-a prins cu brațele de gâtul meu și un sân mi-a atins obrazul. Răceala pielii ei m-a înfiorat. Mi-am dat jos pelerina și i-am așezat-o pe umeri. A

¹ Nu (germană)

acceptat-o fără vorbe, părând, în mod straniu, nemulțumită de gestul meu. A pășit așa, desculță cum era, până la trunchiul unui copac prăbușit pe care s-a așezat.

Câțiva fulgi, mărunți și răzleți, m-au îndemnat să caut vreascuri. Lupii avuseseră dreptate când vestiseră ninsoarea. Grămada de lemne creștea deodată cu aripile fluturilor din văzduh. Am scăpărat din amnar ceva timp până să isc flacăra, ceea ce m-a făcut să-mi reamintesc de Jai. Ce nume ciudat... Cumva, îmi părea rău că-l pierdusem pe drum.

— Cum te cheamă? am întrebat-o.

— Apropie-te și-ți voi spune! m-a ademenit.

Purtarea ei mă intriga. Un lup urlă prelung, atât de aproape de noi, că alta ar fi țipăt de spaimă. Nu îmi făcea impresia că i-ar fi teamă de mine ori de fiare..., nici măcar de bezna care cotropise pădurea. Așa ghemuită, cum sta, sub adăpostul pelerinei ce îmi părea a fi doar o extensie a întunericului, abia o mai puteam distinge. Cu gândul să o trag mai lângă foc, m-am apropiat de ea. Când i-am întins mâna, s-a ridicat în picioare, și-a lepădat mantia, dezvăluindu-mi iarăși trupul ei dalb, ca întrupat din roiul fulgilor.

— Vino! mi-a poruncit, iar eu nu m-am putut împotrivi.

Îi puteam simți unghiile cum îmi sfâșie spatele. Durerea, în loc să-mi stingă extazul, îl amplifică. Am scăpat un geamăt și am vrut să-i rostesc numele.

— Iazma, mi-a șoptit, ghicindu-mi parcă gândul.

Am pătruns-o și frigul s-a transformat în dogoare. Cu ardoarea strânsă în săptămânile de lipsă, i-am strâns în

palme sâni, stârnind în ea geamăt. Am început să-mi legăn trupul, dorindu-mi să mă eliberez de tensiune. Mi-am simțit bărbăția zvâcnind și umplând-o cu sămânță, dar vigoarea de nestăvilit care pusese stăpânire pe mine m-a făcut să continui.

Nici nu știu când a ajuns deasupra mea... Extazul, continuu, îmi tulbura mintea într-o atât de mare măsură, încât abia îmi mai puteam desluși gândurile. Cu desăvârșire captiv, am prins a rătăci prin imensitatea ochilor ei negri și mari, în care, în mod straniu, n-am mai găsit crâmpei de alb. În schimb, am întrezărit un războinic, în care m-am recunoscut, deși nu eram eu, care a descăpățânat un bărbat ce i se împotriva, după care a pătruns vije-lios într-o colibă... Acolo, prin ochii lui, am recunoscut-o pe Iazma, la fel de frumoasă, în ciuda chipului schimonosit de strigăt. S-a repezit în alter egoul meu, căutându-i ochii cu unghiile, mușcându-l și izbindu-l cu forțele ei slabe. Am lovit-o..., nu eu..., iar ea s-a prăbușit într-un colț al odăii. I-am rupt cămașa de in și am silit-o să mă primească în lăuntru ei. Auzeam, întruna, țipetele unui prunc, care mă făceau să-mi ies din fire, pentru că-mi zăticneau virilitatea. La un moment dat, m-am văzut ridicându-mă și căutând cu privirea copilul. Am știut ce vreau să fac și am strigat o împotrivire.

Am prins pruncul de un picior și am izbit cu el de pământ. Iazma a urlat cum doar o mamă o poate face și, pentru o clipă, am încremenit, captiv în durerea ei. Apoi am prins-o și am zvârlit-o pe podea, voind să mă împreunez

iarăși. Zbaterile ei, deși mă întărâtau, m-au încurcat într-o asemenea măsură, încât am putut-o avea abia după ce i-am împlântat pumnalul între sâni. Am terminat, stârnit întrucâtva și de viața-i, pe care o puteam zări scurgându-i-se prin ochi. M-am ridicat, am dat foc colibeii, după care, în ciuda flăcărilor, m-a cuprins bezna.

O mâhnire adâncă mi-a covârșit sufletul. Credința, în numele căreia ucisesem crezând că astfel capăt un loc în rai, mă zvârlise de-a pururi în flăcările Gheenei. Am înțeles că voi muri, dar nu pentru asta îmi părea rău, ci pentru nelegiuirile pe care cei ca mine le-au abătut de-a lungul timpului asupra celor ca ea.

I-am simțit orgasmul de parcă ar fi fost al meu. Poate și era... Un val monstruos de plăcere, covârșitor cât o caznă. Apoi, din nou, m-au copleșit nălucirile. De data asta nu mai eram siluitor, ci m-am văzut în locul ei și i-am simțit durerea împletită cu mânie oarbă. În suflet, îmi plângeam soțul și copilul, îmi regretam slăbiciunea care mă împiedica să-lucid pe cel care îmi profana trupul și mă rugam la Dumnezeu să mă scape și la diavol să-mi îngăduie răzbunarea. Printre lacrimi, am zărit pumnalul ce-mi străpungea pieptul și imediat amărăciunea mea s-a preschimbat într-un chin atroce, care mi-a întunecat cu desăvârșire mintea. M-am trezit catapultat în eter, martor a ce se întâmpla cu ceea ce, de acum, fără mine, era doar o carcasă.

Am văzut-o pe Iazma nu cum mi se arătase, ci cum era: o hoască chircită sub apăsarea extazului, ce horcăia, lăsând să-i curgă din gură bale scârboase. Trupul ei cu sâni

scofâlciți aducea cu un sac în care cineva vârase oase cu de-a sila. Mă apăsa cu brațele ei descarnate pe umeri. Când i-am zărit aripile, ca de liliac, apoi coada, sfârșită în spin, cu care îmi străpunsese inima, am știut că m-am împreunat cu un demon și am înțeles că nu Dumnezeu, ci noi, oamenii, suntem cei ce creăm monștri.

Un ultim gând, de fapt, o întrebare, m-a apăsât înainte de neființă: Oare pe cine slujisem în viața de care mă despărțeam, pe Dumnezeu sau pe Diavol?

Urma să aflu...

Jai

Am rămas în urmă voit, bucuros că am găsit în sfârșit demonul pe care-l urmăream de atâta timp, cel care doar aici, pe meleagurile acestea aflate atât de departe de Gangele meu drag, purta zeci de nume. Cunoșteam ce se va întâmpla cu cel care se considera a-mi fi superior, deci stăpân, deși prin sângele meu – spre deosebire de al lui – curgeau milenii de reîntrupări succesive. Va sfârși ucis, ca atâția alți nenumărați războinici care căzuseră în mrejele ei. Nu îmi păsa de el. Deslușisem pe cine atacă spiritul și tocmai de aceea alesesem să-l urmez pe Enno, pentru că-l văzusem a fi momeala potrivită.

Pe Avestita – unul dintre multele ei nume – știam că trebuie să o lovesc într-un moment de istovire, or nu exista un alt prilej mai potrivit decât acela de extaz orgastic, când până și ei, în ciuda forței demonice, pentru câteva clipe i se

tulburau mințile. Posedată de ancestralul demon al răzbu-nării, Avestita e mai puternică în trup decât mine. Nu și în spirit, căci eu întruchipez lumina! În prima mea viață am fost prinț, dar soarta m-a aruncat printre cei socotiți impuri, care m-au și crescut. După prima moarte, zeii m-au înzes-trat cu memorie eternă și mi-au arătat drumul. De atunci, aduc liniște spiritelor tulburate, așa cum este și al ei. De aceea, nu simt teamă și am certitudinea victoriei, aceasta fiindu-mi sortită.

Cu pași ca de lup, mă îndrept spre locul în care Enno și-a așezat tabăra. Focul pe care l-a aprins răzbește printre copaci vestindu-i prezența și iscă umbre care se fugăresc prin pădure, aidoma unor spirite jucăușe. Aș putea să mă apropiu direct, dar aleg o cale ocolitoare, ca vântul să îmi bată în față. Deși armăsarul s-a obișnuit cu mirosul meu, sunt precaut, pentru că nu vreau ca animalul să mă simtă și să-mi trădeze prezența cu fornăitul lui. Urăsc zăpada, pe care o simt arzându-mi tălpile goale. După lupta aceasta, sunt decis să fug de iarna aspră din munții Daciei. Am auzit că, în Cappadocia, nou-născuților, chiar în prima săptămână de viață, li se întâmplă lucruri stranii, și am de gând să iscodesc aceste zvonuri, răstimp în care să izgo-nesc frigul din oase.

Armăsarul lui Enno, legat de-un trunchi de pin, nechează cambrându-se și smucind puternic din frâu. În zbuciumul lui văd că trebuie să mă grăbesc. Mi-am făcut griji degeaba – calul e atât de speriat, încât numai de mine nu-i arde. Pe măsură ce mă apropiu, observ că are și de ce...

Arătarea, întinsă pe spate și cu picioarele-i diforme încolăcite pe teutonic, se împreunează cu el, nepermițându-i totodată să scape. În așteptarea orgasmului, își leagă coada ascuțită, gata să-l străpungă pe nefericit. Pentru o clipă, simt milă.

Îmi scot de la gât ștreangul – căci asta e – și mă apropiu de Hulita în cea mai mare viteză, căutând să nu fac zgomot. Frânghia, în care neinițiați văd doar un proház¹, a fost împletită de brahmanii din Varanasi² din cânepă muiată în Gange. Când mai am doar câțiva pași de făcut, hârca zvâcnește din coadă brusc și își împlântă spinul în toracele teutonicului, semn că a atins climaxul.

Pot vedea spiritul războinicului părăsind trupul care zvâcnește a moarte. Știu că nu se va pierde, căci este păcătos și sortit, precum al meu, să se reîntrupeze pentru a ispăși.

Dintr-o mișcare, sar în spinarea Avestitei și îi pun lațul de gât. Strâng cu toată forța, murmurând o mantră menită să calmeze spiritul fioros cu care lupt. Cu urlul de fiară turbată, dihania își întinde aripile, în timp ce caută în neștire să mă străpungă cu coada. Temându-mă că o voi scăpa din strânsoare, îmi înfășor capătul ștreangului pe brațul drept.

Avestita, în zbor lipsit de noimă, se ridică de la pământ, izbindu-se de ramurile copacilor dimprejur și zdrențuindu-și aripile. Simt că alunec din spinarea ei, dar n-am ce face. Mă trezesc atârând de frânghia de care țin cu ambele

¹ Zgardă

² Unul dintre cele șapte orașe sacre ale hinduismului

mâini cu disperarea omului care nu vrea să moară. Greutatea trupului meu i-a frânt probabil Avestitei gâtul, căci aripile i s-au oprit din zbatere, iar eu mă prăbușesc deodată cu ea.

O vreme, nu mai știu de mine.

Când mă trezesc, trag cu nesaț aer în piept, dar mă chircesc imediat de durere, căci torsul mi-e străpuns de mii de ace. Abia mai pot mișca. Aș rămâne aici, întins pe pătura de nea, o eternitate. Știu însă că nu aceasta mi-e karma¹, prin urmare trebuie să mă pun în mișcare. Lângă mine zace, fără suflare, o fată de o frumusețe rară. Pare împăcată, fapt care mă bucură, căci știu că mi-am împlinit rostul.

Tremur ca un câine acoperit de chiciură. Mă ridic, dezbrac teutonicul, îi îmbrac hainele și-i încălț cizmele. Încelesc apoi pe murgul lui și zoresc spre alte meleaguri, spre alte spirite care își caută pacea.

Cine știe, poate vreodată mă voi reîntrupa în scrib și îți voi spune povestea primei mele vieți... O viață plină de durere, aventuri și secrete ascunse în adâncurile timpului. Prima oară m-am născut într-un loc unde cerul era mai albastru decât aici, pământul mai fierbinte și oamenii mai întunecați. Am trăit cu pasiune fiecare clipă. Am fost martor la răsărituri care ardeau și am ascultat șoaptele nopții de sub mantia înstelată a cerului. Am ucis, am murit și am

¹ Concept spiritual și filozofic prezent în hinduism, budism și jainism, care desemnează legea cauzei și efectului moral. Potrivit acestei doctrine, fiecare acțiune, intenție sau gând generează consecințe inevitabile, pozitive sau negative, ce influențează destinul individului în această viață sau în cele viitoare. În sanscrită, „karma“ înseamnă literalmente „acțiune“.

renăscut... Am călătorit prin regate acum uitate, am cunoscut oameni din a căror înțelepciune s-au născut proverbele de azi și am învățat de la ei arta cuvintelor și puterea poveștilor. Iar am ucis, iar am murit și am renăscut din nou, însă niciodată nu am mai trăit, nu am mai iubit și nu am mai urât ca în prima viață.

Știi, timpul nu e un drum drept, cum cred neinițiații, ci infinit și totodată finit... Te miri și crezi că aiurez? Imagi-nează-ți că te învârți, la nesfârșit, într-un cerc atât de mare, încât calea pe care o străbați pare dreaptă. Așa e timpul! Poate că într-o zi, într-o altă formă, voi avea vreme să-ți deslușesc mai multe. Aș vrea să-ți povestesc ce am trăit, pentru ca tu să înțelegi puterea distructivă a urii și forța creatoare a iubirii. Până atunci, te las cu acest gând: fiecare viață este o poveste care merită spusă și fiecare sfârșit este un nou început. Așa că, cine știe... Poate vreodată mă voi reîntrupa în păstrător de legende și îți voi spune povestea primei mele vieți. Până atunci, însă, ferește-te de demoni și (Îne minte: erou este cel care dă viață, nu cel care o ia!